

SVECENICKO SLUŽENJE JE MISTERIJ

Dr Tomislav SAGI-BUNIĆ, dekan

Nastupio je, braćo, čas oprostaja i razlaza našega ovogodišnjeg Tjedna. Sigurno će se malo tko među nama naći koji bi rekao ili mislio da ovo nisu bili dani intenzivnih napetosti, uzbuđenja, misaonih produbljenja i sučeljavanja, zgusnutog rada i želje da svi učinimo da se nešto zbude, ponekog straha i poneke euforije; dani pomalo dramatični i puni odvažne volje, dani dijaloga i poneke polemike, i — sve u svemu — dani milosti i pohoda Gospodnjega. Malo je tko među nama bio koji ovih dana nije osjetio kako mu druga braća ispituju savjest i koji u intimnoj i iskrenoj otvorenosti svoje duše pred Bogom nije čuo kako Bog preko ustiju ovoga ili onoga brata (ili sestre) baš njemu govori, makar to bilo i s osjećajem nelagodnosti kakvu je doživljavao David kad mu Bog govoraše preko Semeja (2 Sam 16,7). Prvo što u ovaj čas želim svima nama koji smo proživljavali te dane jest da poneseo sa sobom nostalgiju za ovim danima i želju da se što prije opet nađemo, da nemir koji se začeo možda u našim srcima ne uspijemo odmah zatomiti i ugušiti, nego da ga što prije zavolimo kao polazište na samozatajan i požrtvovan Božji put *u naše vrijeme*. Drugo što molim od Gospodina, Oca našega Boga, jest da jedni drugima brzo oprostimo i zaboravimo sve što je bilo srdžbeno, optužbeno, tvrdo i kruto, sve što smo jedni drugima možda rekli s visoka i nebratski, a da nam milost Kristova pomogne da nam se duboko usjekne u srce sve ono oko čega smo se ovih dana zajedničkom mukom i tjeskobom trudili; ta muka nije samo naša, nego je to i tjeskoba svega Božjega naroda, a zapravo i svih onih koji žive ozbiljnost ovoga vremena i ne žele da im život izađe na kraju kao ututanj proigrana farsa.

Zahvaljujem od srca svim sudionicima, posebno onima koji su ozbiljno shvatili nezaobilaznu nužnost radne discipline, koji su razumjeli neodložnu potrebu ozbiljnog zajedničkog traženja, koji su odvažno izašli iz uhodanih naših nezainteresiranosti ili zadržtog strančarstva, bez obzira kakve ono boje bilo. I ove godine moram reći hvala našem nadbiskupu i velikom kancelaru Fakulteta dru Franji Kuhariću: za njegovu ustrajnost među nama, za vodstvo koncelebracije, za nadahnutu riječ, napose za otvorenost koja nije željela pobjeći u tkanje prevarnog privida i zataškavanja problema koji peku. Zahvaljujem i drugim ocima biskupima koji su ustrajali s nama do kraja.

Naša zahvalnost ide upravi i osoblju Dječaćkog sjemeništa, na čelu s rektorom o. Galaunerom, koji su i ove godine toliko brige uložili da

bismo se mi kao njihovi gosti ovdje dobro osjećali i da bi sve moglo teći skladno i na vrijeme. Tehničko osoblje, koje se brinulo za ozvučenje, ne smije ni časa misliti da nismo svjesni kakve nam je usluge učinilo. Osoblje Centra »Kršćanska sadašnjost« i ove je godine, kao lanjske, ponijelo na leđima velik i grozničav posao da bismo mogli imati umnožene materijale i tekst rezolucija za ovu današnju diskusiju. AKSA — novi organ katoličkog javnog mnijenja koji se rodio iza prošlogodišnjeg Tjedna — željela se prigodom ovog Tjedna posebno iskazati. Hvala svima njima, kao i ostalim tolikim osobama koje po različitim sobama, dvoranama, hodnicima ove zgrade nastoje da nam svima pruže raznovrsne korisne i potrebne usluge i informacije. Glazbeni institut našega Fakulteta pokazao je ove godine svoju neusporedivu spremnost da služi kada i gdje je potrebno.

Dakako da je nemoguće govoriti o Tjednu a da se ne izreče zahvalnost predavačima koji su nas uveli u problematiku, voditeljima radnih grupa i redakcionim komisijama, posao kojih nije nipošto bio lak; a ja sa svoje strane osobito zahvaljujem g. tajniku Tjedna dru Rebiću i tajnici Fakulteta č. s. Klari Dugić, koji su svoj dio posla izvanrednom požrtvovnošću i tihom upornošću doveli do kraja. Sigurno je da bi zahvalnost trebala iznijeti još mnoga imena. Neka ih Gospodin ne zaboravi: on to sigurno neće.

Tematika ovogodišnjeg Tjedna bila je goruća. Naša je javnost već dosta dugo za nju na različite načine učinjena osjetljivom. Možda je posebno za nju bila senzibilizirana poznatim »Okruglim stolom« Glasa Koncila ove jeseni. Ove smo godine već imali na našem jeziku također nešto najnovije literature o toj tematici, tako da smo ipak ovamo došli s određenim pretpripravama. To je ipak tako obimna i široka problematika da bi bilo naivno misliti da smo je mi tokom ova četiri dana potpuno i iscrpno obradili ili da su naše rezolucije mogle obuhvatiti sve što bi uistinu moglo biti važno i potrebno danas. Mislim da ovaj Tjedan kao cjelinu moramo prvenstveno shvatiti kao polazište, ne kao rezultat, odnosno samo kao djelomičan i etapni rezultat. Usudujem se moliti Vas da o tom dalje studirate, čitate (upozoravam posebno na neke članke u br. 17/18 Sveska), razgovarate, analizirate.

Neću sad ovdje ulaziti u ocjenu ili izricanje mišljenja o našim rezolucijama. One imaju svoju neoporecivu važnost zato što odražavaju fакtično mišljenje većine. Ali je jasno da mogu biti samo polazišta. A valjda nikome nije nejasno da one mogu biti i predmet kritike, analiziranja, upotpunjavanja itd. Pa ako netko baš hoće — jer u Hrvatskoj je to uvijek na osobit način bilo uzgajano kao posebno draga književna vrsta — one mogu biti i predmet napada.

Ja bih ovdje za zaključak Tjedna htio reći samo jedno: žao mi je što naše grupe nisu našle više mjesta za problem uspostave stalnog đakonata kod nas. Možda smo to krivi mi organizatori. Ali bez obzira na to, ipak bi bilo važno da se više govorilo o đakonatu, jer uspostava đakonata kako ju je zamislio II vatikanski koncil imala bi velik utjecaj na rješavanje cjelokupne problematike kojom se bavio naš ovogodišnji Tjedan.

Svećeništvo je u Novom zavjetu prije svega *služenje*. A služenje se grčki kaže *diakonia*. Ne znam, ali možda ipak kriza svećeništva ima neku — makar malu i nejasnu — vezu s činjenicom da je iz Crkve

nestao đakonat, koji je po svojoj biti i po imenu na osobit način služenje. Divno bi bilo kad bismo rješavanje svećeničkog problema i svećeničke krize provodili u natjecanju oko toga tko će više i bolje služiti, a ne možda toliko tko će i koliko imati udjela u vlasti, utjecaja na komandiranje, društvene i javne sigurnosti, što apsolutnije zbrinutosti. Sve to, dakako, ima svoje mjesto; ne mislim ja to, braćo, nijekati; ali mislim da je ipak evanđeoski najcentralnija stvar *služenje*: služiti moraju kapelani, ali i župnici; župnici, ali i biskupske kurije pa i biskupi; biskupi, ali i rimska kurija pa i papa. To svi znamo, nisam ništa nova rekao. Samo se bojim da smo mi svećenici previše skloni lijepoj frazi, a previše brzo se moramo pomiriti s pomanjkanjem realnosti koja bi toj frazi morala odgovarati. Zar ne bi bilo divno kad bi se đakoni, svećenici, biskupi, vjernici, među sobom natjecali, tko će kome više služiti i poslužiti, tko će istinski kome više biti od pomoći, tko će više drugome pružiti, a ne više od drugoga dobiti, pa makar se radilo i samo o poštivanju i o pohvalama? Možda sam utopist — a svakako sam u tom i sam podržen kritici — ali ako sam utopist, onda sam evanđeoski utopist. I nije mi žao.

Zahvaljujem vam, dakle, braćo, na strpljivosti i sudjelovanju, molim vas da oprostite sve u čemu smo pogriješili ili bili manjkavi, a nadasve molim da bismo kroz cijelu ovu godinu imali povjerenje jedni u druge.